

teren af Mørup Hovedgaard 2,000 Kr., og vi foreslaa at eftergive Jorpagteren af Nordruplund 3,000 Kr., eller det samme Beløb, som har været eftergivet i en længere Arrække, naar undtages et enkelt Aar. Hvis Forholdet nu var det, at den nuværende Jorpagter paa Nordruplund sad for en meget høj Jorpagtningsafgift, kunde Stillingen have været en anden, men det er ingenlunde Tilfældet. Den nuværende Jorpagter overtog Jorpagtningen ifølge Kontrakt, den 1ste April 1884, men det skete ikke efter Auktion. Jorpagtningskontrakten blev indgaaet underhaanden mellem den nuværende Jorpagter og den daværende Kultusminister. Folketinget protesterede bag efter, men selvfølgelig uden at det nyttede noget, mod denne Fremgangsmaade. Dette, at der ingen offentlig Auktion har været over Jorpagtningen, har altsaa ikke medført, at Jorpagteren er bleven drevet højere op i sine Afgifter af Gaarden, end han fandt, kunde være nogenlunde rimeligt. Til denne Gaard hører der ca. 635 Tdr. Land med ca. 70 Tdr. Hartkorn. Det vil altsaa heraf kunne ses, at det maa være ret god Jord. I Afgift skal Jorpagteren efter Kontrakten for indeværende Aar svare 12,940 Kr., hvilket bliver lidt over 20 Kr. pr. Td. Land. Hvis nu Mindretallets Forslag vedtages, hvis der altsaa eftergives ham 3,000 Kr., vil Forholdet blive dette, at han kommer til at svare mellem 15 og 16 Kr. pr. Td. Land, og jeg tror dog nok, det maa indrømmes, at det ingenlunde kan siges, at være nogen høj Afgift i Sammenligning med andre lignende Forhold. Dertil kommer saa, at i de Aar, hvori den nuværende Jorpagters Kontrakt har eksisteret, er der anvendt en Klasse Benge paa Bygningssudgifter til denne Gaard. Hvis vi samle alle disse Bygningssudgifter under et, saa vil Forholdet blive, at over Halvdele af det Beløb, der er kommet ind i Jorpagtningsafgift, er gaaet til Bygningsarbejder nede paa denne Gaard, saa at det Nettoudbytte, vi have haft af Gaarden, bliver temmelig ringe. Den ærede Ordfører fremhævede navnlig tre Ting, som skulde tale for at yde denne betydelige Nedsættelse. Den første var, at Jorpagteren vilde stille en yderligere Sikkerhed af 10,000 Kr. Jeg vil nu sige, at jeg for mit Vedkommende ikke tillægger denne Sikkerhed ret stor Betydning, men hvilken Betydning man end vil tillægge den, tror jeg, at enhver vil kunne se, at det at betale 11,874 Kr. for en Sikkerhedsstillelse af 10,000 Kr. er en temmelig sløj Forretning. Hvis en Privatmand gif hen og foretog et saadant Stridt, skulde han helst tie stille derom, ellers vilde Folk smile

ad det. Men, siger den ærede Ordfører, vi maa tage Hensyn til, at Familien i en lang Arrække — i 50 Aar — har drevet denne Gaard under Sorø Akademi. Det skal jeg være villig til at tage Hensyn til, og hvis Forholdet havde været det, at det med nogen som helst Grund kunde siges, at der i disse 50 Aar var været større Udgifter, end rimeligt og rigtigt er, skulde jeg gerne tage Hensyn dertil. Men det at Familien i 50 Aar har drevet en Gaard paa meget rimelige og billige Bilsaar, finder jeg ikke er nogen Grund til at komme her og give dem et Ekstragratiiale paa 11—12,000 Kr. Saa var der en tredje Ting, som den ærede Ordfører fremhævede, nemlig at der skulde gøres et Forløb hermed med at faa udlagt nogle Huslodder. Jorpagteren skulde afstaa 24 Tdr. Land og deraf skulde laves Huslodder som Forløb. Selvfølgelig ønsker jeg meget gerne ved denne Gaard saa vel som ved Mørup, at der kan blive gjort noget for at tilvejebringe smaa Husmandshjem, det har jeg haft Beslighed til at udtale mig ret udførligt om ved Finanslovens anden Behandling, men hvad er det, der her foreligger? I Virkeligheden foreligger her intet. Vi ved slet intet om, hvorledes denne Sag tænkes ordnet. Vi ved ikke en Gang, om den Jord, her er Tale om, er saaledes beliggende, at den egner sig for Husmandsbrug, vi ved ikke, om det maaste er temmelig daarlig Jord, som Husmændene som Følge heraf vilde være ret daarlig tjente med at faa, og vi ved slet intet om, paa hvilke Betingelser denne Jord skulde overlades Husmændene. Hvis det havde foreligget, og foreligget saaledes, at det kunde vinde Tilslutning i Rigsdagen, skulde jeg for mit Vedkommende være meget villig til, at der ydes vedkommende en passende Erstatning, thi det er naturligt. Men det forekommer mig, at det er tidnok at faa den Sag afgjort, naar det kan stønnes, om der virkelig bliver givet noget, der er noget værd. Jeg kan ikke nægte mig den Fornøjelse at minde den ærede Minister om den Stilling, han indtog her ved Finanslovens 3dje Behandling ved Forhandlingen om Nedsættelsen af Renter for Sorø Akademi's Debitorer. Den Gang var Ministeren overordentlig omhyggelig for Sorø Akademi's Kasse, saa at der slet ikke kunde være Tale om at gaa ind paa et Forslag om at imødekomme et efter min Mening billigt og rimeligt Krav. Men nu er denne Omhyggelighed for Akademiets Kasse fuldstændig svundet bort, og den ærede Minister nærer ingen som helst Betænelighed ved her med et Strøg at stryge 11—12,000 Kr. Selvfølgelig er jeg